Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
"Svoboda" 30 Montgomery Street
Jersey City N J 07302

Телефони	(201) 434-0237
	(201) 434-0807
з Ню Йорку	(212) 227-4125
УНСоюзу	(201) 451-2200
з Ню Йорку	(212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 37. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 15-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 15, 1980 No. 37. VOL. LXXXVII.

ПІДСУМКИ ЗБІРКИ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ ЗА 1979 РІК

Канцелярія Українського Конґресового Комітету Америки зробила підчислення всіх вплат НДатку за 64 громади і їх нижче подає. Поіменний виказ жертводавців, які вплатили НДаток за 1979 рік, появиться, як кожного року, у „Вістях" Українського Конґресового Комітету.

Замкнення всієї збіркової акції відбулося в канцелярії УККА 18-го січня 1980 року і згідно із обчисленням всі вплати до УНФонду дали суму: 166,623.64 долярів.

Ця сума складається з таких вплат: (Для порівняння подаємо рік 1978):

	1978	1979
Індивідуальні вплати	132,283.60	145,403.66
Членські вкладки організацій .	17,945.00	20,245.00
Спеціяльні пожертви	10,002.51	974.98
	$160,231.11	$166,623.64

Цей вислід збірки у великій мірі завдячуємо Управам Відділів УККА, іхнім головам і збірковим референтам, які надіслали до канцелярії УККА 2/3 збіркової суми.

Наша табеля виготовлена по висоті вплат громад. Ми розуміємо, що цей виказ не віддзеркалює потенційної сили української громади скільки вона може зібрати, а скільки зібрала. Ми з великим признанням висловлюємося про малі громади, бо в деяких із них платність НДатку є майже 100 відсотків. Вистачить уважно слідкувати за нашою табелею, щоб оцінити і ті громади, які є при кінці нашої табелі.

На цьому місці Екзекутива УККА висловлює признання і подяку всім тим, хто трудився над збіркою НДатку, бо без їх жертвенного труду не було б цьогорічного успіху. Щира подяка і признання для жертводавців, бо без їх розуміння ваги громадських установ, якими є Відділи та Централя УККА, не була б можлива їх конечна, потрібна і корисна праця для великої справи ширити правду про Україну.

(Табеля, тобто статистичні дані Національного Датку та пожертв до УНФонду за 1979 рік, надрукована на іншому місці в цьому числі „Свободи").

Екзекутива УККА

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ В СИРАКЮЗАХ

Повітовий Староста Джан Мулрой передає Проклямацію Дня Української Незалежности Лесі Луцишин. (Зліва): Петрусь Голь. Стоять (зліва): Микола Ґоджак, Зиновій Карпишин, о. Богдан Кінь, Лідія Войтович, д-р Олександер Ґудзяк, о. Іван Данилевич і мґр Павло Маляр.

Сиракюзи, Н. Й. (М.Л.). — Відзначення роковин Української Самостійности і Соборности у цій українській громаді, заходами Відділу УККА, при співучасті місцевих організацій, розпочалось у четвер 17-го січня. Представники громади під проводом голови Відділу УККА д-ра Олександра Ґудзяка відвідали посадника міста Лі Александра й повітового старосту Джана Мулроя, які підписали Проклямації Дня Української Самостійности, в прияві відпоручників місцевої преси і телебачення, що подали інформації про цю подію. Посадник міста особисто підтягав наш національний прапор на щоглу перед будинком Міської Управи, який повівав там протягом тижня до 22-го січня, а д-р Олександер Ґудзяк в часі цієї церемонії подав інформації пресовим і телевізійним репортерам.

Громадське святкування цього врочистого дня відбулось щойно в неділю 3-го лютого. В передполудневих годинах у церквах обох наших віроісповідань відправлено Богослуження у намірені українського народу: в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя Богослужбу відправляв о. сотрудник Богдан Кінь, а парох о. митр. Василь Середович відчитав заклики з нагоди цього нашого державного Свята Митрополита Мирослава Любачівського та Владики Василя Лостена. У цій Богослужбі взяла участь молодь СУМ-у і Пласту зі своїми прапорами; в українській православній церкві св. Луки відправив таку ж Богослужбу парох о. протопресв. Іван Данилевич.

О год. 5-ій пополудні в Українському Народному Домі відбулася Святкова академія із ширшою програмою, яку розпочав мішаний хор „Сурма" під диригентурою п-ни Марусі Качмар і співом пісень „Сховалось сонце за горою", сл. і муз. Г. Верьовки, та „Гимн Батьківщині", сл. і муз. Л. Лепкого, в обр. З. Лиська.

Уривки з Четвертого Універсалу й Акту Злуки та Проклямації посадника і повітового старости відчитали В. Лупань, інж. О. Грицик, Маруся Луцак і Ліда Гвозда.

Головнішу частину програми — святочну промову виголосив проф. д-р Михайло Лоза з Боффало. Протягом 20 хвилин промовець чітко визначив ціль святкувань наших 22-их Січнів у вільному світі. На канві історичних подій, які зумовили ці два історичні Акти Української Самостійної Соборної Держави (УССД) що їх відзначують усі українці у вільній діяспорі, хочемо скріпити свою відданість ідеалові УССД, скріпити себе морально. Промовець зокрема підкреслив, що від часу наших славних 22-их Січнів Україна ніколи не перивала боротьби за здійснення ідеалу УССД. Україна й тепер — це воєнний табір, це народ у постійному поході і в обороні своїх національних прав, а свідчення самвидавної літератури та живих людей,

(Закінчення на стор. 4)

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ВИСЛОВИВ НАДІЮ НА СКОРЕ ЗВІЛЬНЕННЯ ЗАКЛАДНИКІВ В ІРАНІ; ПОРУШИВ БАГАТО ІНШИХ СПРАВ

Вашінгтон. — Президент Джіммі Картер, виступаючи в середу, 13-го лютого ц.р. на пресовій конференції висловив надію на скоре звільнення американських закладників в Ірані, що їх вже понад 100 днів держать у забудуваннях амбасади ЗСА студенти-екстремісти, прихильники теперішнього релігійного фанатика Аятолли Хомейні, захопивши перед тим силою забудування американської амбасади.

Президент Джіммі Картер

Президент заявив, що уряд З'єднаних Стейтів Америки погодився на створення при Об'єднаних націях Міжнародного трибуналу, завданням якого було б розглянути злодіяння і, як твердять теперішні керівники Ірану, злочини шаха Мохаммеда Різи Паглеві під час його перебування на троні монарха в Ірані. Після створення такого трибуналу, американські закладники-дипломати і допоміжний персонал, будуть негайно звільнені з ув'язнення і передані американському урядові. Очевидно, опісля вони можуть свідчити перед трибуналом, але ніхто до цього їх не змушуватиме. Цілу справу переговорів і можливости створення Міжнародного трибуналу, вів з рамени ОН д-р Курт Вальдгайм, генеральний секретар цієї міжнародної організації, який продовжує займатися цим ділом. Для з'ясування справи процедури звільнення і створення трибуналу, представники американського і іранського урядів стрінулись у Парижі і обговорювали деталі цієї справи.

Після вступної заяви, президент Картер відповідав на численні запитання кореспондентів. Між іншим у запитах і відповідях були порушені справи: публічної дискусії кандидатів на президента у виборах в 1980 році; совєтська інвазія в Афганістані, що її президент Картер поновно засудив, сказавши, що аґресію СССР треба за всяку ціну зупинити; збільшення оборонного бюджету для зміцнення військової сили ЗСА; внутрішньо-економічні проблеми; можливість бойкоту Америкою й іншими країнами Олімпійських Ігрищ в Москві, якщо Совєтський Союз не відтягне з Афганістану своїх окупаційних військ; реєстрацію здібних до військової служби чоловіків і жінок; програму затруднення молоді у вакаційному часі; потребу належної інформації про заходи Уряду в напрямі реєстрації; енерґетики і зросту цін, зокрема на оливу і ґазоліну; ситуацію в Юґославії у зв'язку з тяжкою хворобою президента Тіта. У цій останній справі, Президент, відповідаючи на запитання кореспондента чи Америка готова посилати свої збройні сили на допомогу Юґославії у випадку совєтської загрози заявив, що уряд ЗСА і европейські альянти напевно братимуть цю справу під увагу, якщо така ситуація витвориться і якщо юґославський уряд буде в цьому зацікавлений.

Пресова конференція президента Картера тривала понад 30 хвилин.

Суслов у Польщі знову критикує ЗСА і Китай

Варшава, Польща. — Михаїл Суслов, один з провідних членів московського Політбюра, виступаючи на конґресі польської партії „об'єднаних робітників" (комуністична партія) у Варшаві 12-го лютого, сказав, що в совєтах зауважено такі події: „аґресію Китаю на В'єтнам, нуклеарне переозброєння НАТО, скупчення американських військових сил поблизу Ірану і вишкіл та перекидання озброєних груп до Афганістану, що і примусило цю країну прохати допомоги в Совєтського Союзу".

Його промова, як голови совєтської делеґації на цей конґрес, була гостріша у виступі проти Заходу, як промова в понеділок 11-го лютого самого Ґерека, польського лідера, що був головним промовцем на конґресі. Едвард Ґерек натомість, пропонуючи себе в модератори у розмовах про роззброєння поміж Сходом і Заходом, лиш побічно згадав про Афганістан. Але і Ґерек атакував НАТО за згоду поширити модерні американські нуклеарні ракети середнього засягу в Західній Европі.

Надія Комарницька — Мек Коннел призначена на відповідальний пост стейту Арізона

Фенікс, Арізона (СУА). — Американська преса Арізони подала нещодавно вістку про те, що молоду українку Надію Комарницьку-Мек Коннел призначено на пост директора в заряді відносин з урядом мешканевої Асоціяції стейту Арізона. При цьому преса подає, що п-ні Надія має за собою великий досвід, який здобула на різних попередніх посадах: як заступник директора у Корпорації Програмової Розбудови працівник фірми, яка спеціялізується у веденні політичних кампаній. Пані Надія, бувши ще студенткою Арізонського університету, вела кампанію за вибір сенатора Беррі Ґолдвотера на президента Америки. Вона теж працювала в різних інших фірмах, наприклад, у Федеральному Бюрі Доріг на пості координатора вишколу.

Надія Комарницька-Мек Коннел народилася 1945 р. в Австрії і чотирилітньою дитиною зі своїми батьками Іреною і Олегом Комарницькими прибула до Америки, до Чікаґо, де й поселилися. В Чікаґо вона ходила до народної школи св. Миколая і теж закінчила з відзначенням школу украї — нознавства. Була активною пластункою, відбувала пластові табори.

Родина переїхала до Феніксу, Арізона, і тут Надія поступила в Арізонський стейтовий університет, який з відзначенням закінчила ступенем бакалавра політичних наук. Брала жваву участь у студентському житті, про неї була поміщена довідка в книжці „Ґу іс Ґу"

(Закінчення на стор. 3)

ІНДІРА ҐАНДІ І АНДРЕЙ ГРОМИКО ВІДБУЛИ НАРАДУ

Індіра Ґанді

Ню Делі, Індія. — Тут, у вівторок 12-го лютого, розпочалися дводенні наради поміж поновнообраною прем'єр-міністром Індії Індірою Ґанді і міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком з метою зменшити напруження на цьому субконтиненті, викликане інвазією совєтської армії в Афганістан.

Протягом перших трьох годин нарад поміж обома лідерами, — з того 35 хвилин на цілком приватній розмові без жадних свідків, — вони говорили про кілька справ: Індія подала свою оцінку ситуації та висловила потребу послабити напруження в обговорюваних теренах і навколо них; а СССР через свого речника — Ґромика, вияснив свою точку зору на цю критичну ситуацію.

Обидві сторони погодилися на тому, щоб „взяти до уваги способи для злагіднення напруження". Індія також, згідно з офіційним речником уряду, поінформувала совєтського міністра про розмови з президентом Франції Валері Жіскаром д'Естейном, які нещодавно тут відбулися, як також з лордом Каррінґтоном — британським міністром закордонних справ, та Кларком Кліффордом — спеціяльним послан цем президента Картера. Індія обговорювала світову ситуацію і з іншими державами-сусідами.

Ці західні відвідувачі Індії та речники урядів сусідніх країн, як знаємо, рішуче вимагають від СССР відтягнення його військ з Афганістану, але сама Індія такої категоричної вимоги до Совєтського Союсу не ставила, а радше висловлює — дещо „невиразною" мовою — і тепер, що було сказано в спільному комунікаті з французьким президентом, не називаючи країни по-іменно, що „вживання сили в міжнародних стосунках є неприйнятливе" і що всі країни світу не повинні діяти в напрямі „збільшення ривалізації поміж надпотугами".

На думку західніх і азійських дипломатів, позиція Індії в афганському питанні така, що вона засуджує і присутність СССР в Афганістані і американську реакцію на неї та уважає обидві за небезпечні.

Є певні познаки, що СССР, який цінує його довгі, близькі і прихильні відносини з Індією, намагатиметься прикинутися дуже згідливим на цих нарадах з Індірою Ґанді. І якраз напередодні візити Ґромика до Індії, Кабул оголосив, що Афганістан готовий переговорювати з Пакістаном про напружену ситуацію поміж цими двома країнами.

Індія занепокоєна зростом неспокою у її сусідстві і їй не усміхаються виснажуючі фінансово потейційні перегони в зброєнні з Пакістаном, з яким у Індії відносини і без того не найкращі.

Знавці закордонної політики пояснюють, що Індія очікує від СССР запевнень про евентуальний відступ з Афганістану і про те, що Совєтський Союз не плянує нічого проти Ірану і Пакістану.

Стан здоров'я президента Тіта погіршується

Београд, Юґославія. — Лікарі, відповідальні за пооперацінний догляд маршала Тіта, 87-річного президента Юґославії, повідомили у вівторок 12-го лютого, що він продовжує страждати від погіршення діяльности нирок і ослаблення серця. Справа нирок виявилася вже в неділю, коли лікарський бюлетень подав, що видужування президента Тіта сповільнилось через забурення в органах травлення і труднощі з функцією нирок. Ці труднощі не уступили, а продовжуються.

В додатку до цих недомагань, президент Тіто — за твердженням поінформованих медичних кіл, хоч не пов'язаних з лікуванням лідера Юґославії, — має також цукрицю, а ліки для поборювання її часто неґативно впливають на серце. Маршал Тіто перейшов поважну операцію — ампутація лівої ноги — 20-го січня після того, як попередня операція через тромбозу артерії не вдалася, і відразу по операції начебто видужував задовільно. Тому погіршення стану його здоров'я в останніх днях сильно схвилювало юґослав'ян, які побоюються, що після відходу з цього світу їхнього лідера, що керував країною 35 років, совєтська Москва може загрожувати самостійності цієї балканської країни.

Америка пошле свої штурмові військові частини в Арабське море

Вашінґтон, Д. К. — Президент Картер, згідно з повідомленням речників Адміністрації, наказав земноводним наступальним силам, — включаючи команду морської піхоти (марінс) для висадки на сушу, — прибути в Арабське море вже в наступному місяці, щоб продемонструвати американську здібність у потребі перекидати військові наземні сили у обшир Перської затоки. Батальйон морської піхоти в силі 1,800 вояків, включає в себе піхоту, артилерію, панцерні і протитанкові військові частини, інженерні, гелікоптерські ескадрони і сили для підкріплення. Офіційні речники кажуть, що це розгортання фронту зроблене з наміром підкреслити обіцянку президента Картера, дану в його Посланні про стан Унії здержати, а як потрібно, то і не допустити до совєтського вторгнення в нафтовидобувний обшир навколо Перської затоки. Цей контингент морської піхоти прибув з Гаваїв до американської морської бази в Субік затоці на Філіппінах у вівторок 12-го лютого.

Вояки морської піхоти розміщені на чотирьох великих земноводних суднах, включно з військовим кораблем Окінава, що перевозить персонал і гелікоптери, вони відбудуть двотижневі маневри поблизу Філіппінських островів.

По маневрах ці наземноморські сили попливуть до Індійського океану, щоб

(Закінчення на стор. 4)

НА ЗАХІД ДІСТАЛИСЯ СПОГАДИ ЄВГЕНА ГРИЦЯКА

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — На Захід дістався рукопис спогадів довголітнього українського політичного в'язня Євгена С. Грицяка. Спогади мають назву „Короткий запис спогадів (для себе самого)" і вони поділяються на такі розділи: 1. Етап Караганда-Норильськ, 2. Прищеплення клімату, 3. Зміна клімату, 4. Повстання, 5. Відновлення боротьби, 6. Яма, 7. Етап.

Автор зосереджує свою увагу на Норильському повстанні в 1953 році, якого він був одним з ініціяторів і керівників. Спогади мають документально-автобіографічний характер і у них автор не порушує спірних питань ідеологічної чи політичної природи.

Євген Грицяк народився у 1926 році у селі Стецева, Снятинського району, Івано-Франківської области. В часі німецької окупації був учнем торговельної школи в Снятині і належав, — згідно з його власними словами, — до „української молодечої націоналістичної організації". Після відступу німців він був мобілізований до червоної армії і перебував у складі 4-го Українського фронту.

За участь у згаданій організації Є. Грицяк був заарештований 30-го вересня 1949 року і засуджений на кару смерти, яку згодом замінено 25-річним ув'язненням. У 1956 році його справу розглянула комісія Президії Верховної Ради СССР і її рішенням він був звільнений. У 1959 році Є. Грицяк був знову заарештований і відбув п'ятирічне ув'язнення за попереднім звинуваченням.

Справа Є. Грицяка стала голосною на Заході, коли Філіпп Капуто, московський кореспондент газети „Чікаґо Трібюн", опублікував у тій газеті обширний репортаж про нього у березні 1977 року. Ф. Капуто назвав Є. Грицяка „незвичайною людиною з незвичайною історією, яку західні дипломати в Москві уважають за людину, якій можна вірити".

Почавши від 1976 року, Є. Грицяк пробує еміґрувати на Захід разом зі своєю дружиною і дочкою. У цій справі він звертався до різних совєтських установ і завжди одержував відмовну відповідь. На весну 1979 року КГБ заявило йому: „Знищимо, зітремо з лиця землі, але нікуди не відпустимо!"

„Короткий запис спогадів" Євген Грицяк написав у 1978 році. Нижче ми даємо кілька уривків з них:

„Я продовжив свій виступ і тепер уже щасливо закінчив його. В'язні слухали з попередньою увагою та напруженням, немов би й нічого не було.

Коли я закінчив читати звернення, всі в'язні відповіли радісним ура! та підкиданням шапок. Усіх охопила така радість, немов би ми вже досягли своєї мети.

Як я сходив з помосту, до мене підійшов зв'язківець і подав якесь письмове донесення. Я читав записку й краєм ока бачу, що один літній чоловік, з вигляду азієць, не зводить з мене свого погляду й вже ближче підходить до мене. А коли я вже поклав записку до кишені, той азієць зняв із своєї сивої голови шапку, подав мені руку й сказав:

— Ну, дорогий брате, дозволь подякувати тобі за те все, що ти для нас зробив! — і, міцно стиснувши мою руку, додав: — Я китаєць.

— Я — українець! — також міцно тиснучи його руку, відповів я.

За прикладом цього старого китайця пішло багато інших в'язнів.

...Мушу признатися, що я й не міг стримати своєї національної гордости й відповідав кожному, що я — українець.

Мої близькі знайомі та друзі вітали мене мовчки. Останнім підійшов до мене Іван Кляченко-Божко. Він теж стиснув мою руку й сказав:

— Вітаю тебе! І хочу сказати тобі, що я знаю цей лад від його зародження, а тому можу сміло запевнити тебе, що від часу його встановлення в Росії, на її території такого вільного мітинґу ще не було. Вітаю тебе!

...Проте цей мітинґ мав і деякі неґативні наслідки: деякі з моїх близьких знайомих почали боятися за мене, а деякі уникали мене, щоб не накликати на себе якогось лиха. Один мій земляк Степан С. викликав мене на тайну розмову. Мені здається, що я ще й досі пам'ятаю кожне його слово.

— Що ти робиш? — запитав він скрушно. — Ти знаєш, що тебе за це все розстріляють?

— Знаю

— То чому ж ти себе не бережеш? Ти що, не знаєш скільки нас уже винищено? Ні одна нація не потерпіла так, як ми. Нехай тепер інші трохи пожертвують собою.

— Я нікого на жертву не посилаю, — відповідаю йому. — А сам собою я маю право жертвувати. До того ж, що означає ще одне життя на тлі тих усіх утрат, що ми вже зазнали? Якщо ти побачиш, що я щось погане роблю — скажи, і я послухаю тебе.

— Ні, поганого я нічого не бачу, навпаки, все дуже гарно, але я боюся за тебе.

(Закінчення на стор. 4)

Письменники — „бойові помічники партії"

Київ. — темою відкритих партійних зборів комісії драматургії Спілки письменників України, які відбулися у цьому місті, було вирішування „актуальних творчих проблем в найближчому майбутньому", яке пов'язане з ювілеєм Леніна, — інформує київська „Культура і Життя".

Промовляючи на зборах — секретар партбюро Г. Плоткін заявив, що „перед представниками ідеологічного фронту — особливо відповідальні завдання". Він сказав, що нові п'єси повинні „служити пропаґанді досягнень розвинутого соціалістичного суспільства, утверджувати благородні принципи радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму". На його думку „письменники повинні бути вірними бойовими помічниками партії, усвідомлювати свій почесний обов'язок у сучасних умовах, коли ідеологічна класова боротьба набула дальшого загострення". У дальшому доповідач висловив сподівання, що письменники свідомі своєї - „високої місії" — творитимуть і збагачуватимуть драматургію, яка відповідатиме „духові Леніна". Отже, щоб послідовно йти за „світом ленінських думок", у п'єсах не тільки повинен бути образ самого „Ілліча", але у майбутніх творах треба порушувати „актуальні життєві проблеми, розкривати образ людини праці.

У цьому „дусі Леніна" говорили й інші промовці, а потім дискутанти, які ставили ряд подібних вимог письменникам — „бойовим помічникам партії", наголосили факт, що сьогодні особливу увагу привертає п'єса О. Левади „Бути чи не бути", в якій йдеться про гостру боротьбу ідеологій", — реасумує перебіг зборів — „Культура і Життя".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Доля Сахарова

Нагла ізоляція та екзиль Андрея Д. Сахарова, батька совєтської водневої бомби та борця за права людини в Совєтському Союзі, потрясли сумлінням вільного світу, а головно тих з-поміж західніх інтелектуалістів, які вірили у совєтську гуманність та сподівалися, що Політбюро і Компартія таки не відважаться явно арештувати Сахарова з огляду на його світову славу та репутацію. Проте, вони помилилися.

Перші відомості з міста Ґорького, де ізольовано А. Сахарова з його дружиною, Єленою Боннер, є відносно ненайгірші. 28-го січня Сахаров передав до своїх знайомих у Москві листа, що дістався на Захід і був видрукований в газеті „Ню Йорк Таймс" у числі з 29-го січня. В ньому читаємо про обставини арештування визначного совєтського ученого. Його і його дружину приміщено в добре умебльованім чотирикімнатним мешканні в сусідстві поліційної станиці. Заступник прокуратора „пояснив", що Сахаров буде перебувати під постійним поліційним наглядом із забороною виїжджати з Ґорького та зустрічати закордонних кореспондентів чи інших чужинців і „кримінальних елементів"; йому заборонено вести листування, навіть наукове, або втримувати телефонний чи особистий контакт зі зовнішнім світом, навіть з його дітьми та внуками.

Ці грубі обмеження особистої свободи А. Сахарова в ніякому разі не зломили його чи відібрали йому охоту продовжувати оборону прав людини в СССР. Він пише, що його депортація мала місце під час міжнародної кризи, коли Совєтський Союз повів ряд акцій для деморалізування та терору Західнього світу. В Европі, писав А. Сахаров, СССР повів демагогічну кампанію для зміцнення свого мілітарного становища та для знищення можливостей миру на Близькому Сході і в Південній Африці.

Сахаров звинуватив совєтський уряд у піддержці терористичних груп в Етіопії й інших країнах, та в триманні совєтських бойових частин на Кубі. Щобільше, він обвинувачує СССР у підтримуванні півурядових терористичних груп в Ірані, які поломали всі засади дипломатичних прав, та врешті — за брутальну совєтську інвазію Афганістану й винищуванні афганських повстанців та афганського народу взагалі.

Пишучи про внутрішню політику в СССР, Сахаров згадав про безнастанні арештування та суди в Україні і Балтійських країнах, в самій Росії, та поміж татарами й іншими народами СССР.

На закінчення Сахаров заявив, що ці події в СССР та поведінка з ним особисто є порушенням прав людини, забезпечених Загальною Деклярацією Прав Людини. Хоч совєтські урядові чинники про людське око кажуть, що Сахаров може далі продовжувати свою наукову працю, сам Сахаров переконаний, що він цього не зможе зробити, та що він готовий станути на суд, замість цього „домашнього" арешту в „золотій клітці".

Андрей Сахаров просить всіх людей доброї волі на Заході пам'ятати про тих, що далі борються за права людини в СССР та яких совєтський уряд значно жорстокіше переслідує, як його самого, в різний спосіб та найбільш рафінованими методами, які тільки доступні для тоталітарного режиму.

Не зважаючи на запевнення Сахарова, що він й далі змагатиметься за права людини в Совєтському Союзі, треба сумніватися в успішність таких його заяв з огляду на цілковиту ізоляцію його особи від зовнішнього світу і характер режиму, який існує в СССР з його вишуканими методами терору, шикан, погроз, засудів і вивозів, доказом чого є теперішнє положення таки самого д-ра А. Сахарова.

Треба, однак, вірити, що комуно-московським імперіялістам вже не вдасться, як це було раніше, замкнути уста рухам спротиву в СССР, зокрема в національних республіках, які ведуть боротьбу не тільки за права людини, але змагаються за відновлення своїх самостійних і незалежних від Москви держав. Нашим завданням тут на поселеннях у країнах вільного світу є створити сильне запілля для борців в Україні, бо долю Сахарова ніяк не можна порівняти із становищем українських борців за свободу, які караються в набагато трудніших обставинах по численних концтаборах московської імперії.

Очевидно, треба співчувати кожній людині, що її переслідує за інакодумство комуно-московський режим, але рівночасно продовжувати змагання за національні і людські права українського народу.

Володимир Косик

ЧИ БУДЕ ВІЙНА?

(1)

Це питання ставлять собі люди на всіх континентах. Але відповісти на нього не легко. Численні країни вже є у стадії війни — одні в наслідок чужинецької інтервенції (Камбоджа, Афганістан), другі стали чи стають жертвами революційної війни (наприклад, Іран). Отже, якщо журналісти, дипломати, політологи та всякі експерти стратегії ставлять собі повище питання, то в дійсності вони мають на думці світову війну, чи ще точніше — безпосередню збройну конфронтацію поміж Совєтським Союзом і Америкою.

На думку деяких політиків, третя світова війна вже почалася. Президент Сенегалю Леопольд Седар Сенґор уважає, що третя світова війна розпочалася 1974 року в Анголі і триває досі. Знаємо, що після Анґолі, противники західнього світу і західньої цивілізації, керовані Москвою захопили під свою контролю Етіопію (1977) як також Південний В'єтнам і Ляос (1976), Афганістан (1978) і Камбоджу (1979). На Арабському півострові Південний Ємен став народною демократією і там, так само як у деяких країнах Африки, росіяни, кубинці і східні німці мають рішаючі впливи. А це означає, що Аденську затоку, важливу для міжнародного транспорту (в тому й нафти), контролюють союзники Совєтського Союзу, Ємен і Етіопія. В міжчасі, зокрема за поштовхом адмірала Ґорчкова, СССР сильно розбудував морську фльоту і пішов на шлях опанування теплих океанів. Для цього йому треба опанувати в Африці Намібію, яка має добрий морський порт. Їй потрібно опанувати також інші океанські порти. А зокрема — вона потребує безпосередньо вийти на теплий океан і тому вона рішилася опанувати Афганістан.

Очевидно, якщо переглянути ці успіхи Совєтського Союзу за час від 1974 року, то можна признати слушність французькому журналістові Патрікові Вайсманові, який твердить, що в дійсності Третьої світової війни вже не буде, бо Захід її вже програв! Якщо дійсно буде війна, то це буде, на його думку, четверта світова війна („Ле Фіґаро" з 21-го грудня 1979).

Одначе, не важливо, чи прийдешня війна буде третя чи четверта світова війна. Якщо взяти до уваги, що дотепер вона мала властиво більше льокальний характер, то її не можна уважати світовою війною. Важливішим є те, що не лише Патрік Вайсман, але й інші обсерватори підкреслюють, що Захід досі відступав на всіх фронтах. Вайсман уважає, що Москва і її марксистські союзники мали зокрема перевагу в галузі „слова", геополітичних розрахунків і моралі. В галузі слова, як такі „мирне співіснування" позволили Брежнєву добитися визнання Заходом кордонів СССР, тобто всіх завоювань Москви, як також її зони впливів. Слова „боротьба за розброєння" уможливили Совєтському Союзові за одне десятиріччя наздогнати Америку в галузі стратегічної зброї і переґнати в галузі тактичної і конвенційної зброї. До слів, які допомогли СССР йти вперед, Вайсман зараховує також „еврокомунізм", хоча в дійсності це слово вигадали кмітливі західні журналісти, а „еврокомунізму" ніколи не було. Але правдою є, що це слово допомогло деяким комуністичним партіям скривати свою відданість чи прихильність Москві.

У галузі геополітичних розрахунків Совєтський Союз зумів, як це ми бачили, теж опанувати декілька країн без того, щоб Захід протидіяв. Він теж допомагає різним революційним рухам в Південній Америці та в інших частинах світу і це нікого не дивує і не обурює. А в галузі моралі, на Заході мало хто хоче боронити західні принципи моралі і західні вартості. Вайсман думає, що це стається в наслідок того, що всі є під гіпнотичним враженням совєтської потуги (тому, наприклад, Захід спокійно дивиться, як винищують нарід Камбоджі). З цим можна не погодитися, бо тут не малу ролю відіграє те, що деякі західні автори видвигнули марксистські принципи на п'єдесталь дійсної моралі, а з другого боку серед деяких політичних кіл існує хронічне просовєтське наставлення.

Щойно теґер, в Афганістані, увірвався ланцюг успіхів Совєтського Союзу. Справа не в тому, чи там СССР виграє. Важливим є те, що російська інвазія Афганістану викликала певний струс у ЗСА. Крім американського уряду, гостро зареаґували також деякі союзники Америки та більшість світової публічної опінії. Це власне треба вважати зворотним пунктом в ході існуючої скритої чи явної війни між Сходом і Заходом. Але цей зворот якраз може довести до загальної світової війни.

Отже — чи буде війна? Без того, щоб дати точну відповідь, добре подай зробити огляд факторів, які можуть її приспішити чи спричинити.

Спричинниками війни може бути, між іншим, територіяльна, політична, ідеологічна, або економічна експансія якоїсь потуги. У випадку Совєтської Росії, спротив на Заході дотепер був заслабий, щоб він міг спричинити загальний конфлікт.

(Продовження буде)

Любов Коленська

НАША ДРУГА МЕТРИКА

Протягом минулого 1979 року наша громада в ЗСА і Канаді відзначала 85-річчя своєї найстаршої і найбільшої установи — Українського Народного Союзу. По містах і містечках цих обох країн збиралися — і ще далі збираються члени української спільноти, щоб відзначити цей ювілей — вшанувати своїх попередників, які своїми ідеями і невсипущою працею, заклали основи під цю установу, щоб за словами Уласа Самчука, йдучи „слідами піонерів", набирати дальшої снаги в праці для своєї громади і свого народу, щоб радіти її дотеперішніми успіхами та спільно подумати і порадитись над цим як би це найкраще промостити шлях до дальших успіхів нашому „Союзові ідей, праці та інтересів" у нових обставинах та мавши на увазі нові можливості і потреби членства та громади.

Коли призадумаємося над самими початками створення УНСоюзу, мусимо собі пригадати, що впарі з фінансовим забезпеченням свого члена, про що й досі дбає ця установа, в її началі на першому місці був поставлений інший преважливий аспект справи: змагати до того, щоб кожен українець у Вільному Світі належав до цього власне „Союзу ідей, праці та інтересів" та спільно змагав до поліпшення своєї долі з одного боку і рівночасно всіми своїми силами і засобами допомагав своєму народові в його змаганнях до кращого завтра.

Сьогодні це вже записаний в історії факт, що освідомлення незрячої маси „греко-католиків" і „русинів", що становили першу хвилю українських переселенців у Новому Світі сто років тому, та зорганізування і перетворення їх у свідому свого роду і своєї місії українську громаду треба завдячувати у першій мірі нашій Церкві та Українському Народному Союзові. Це відноситься і до нащадків цих переселенців, для яких Церква і УНСоюз та його пресовий орган „Свобода" були дослівно „всім", коли мова про релігію та національність. Тому і членську грамоту УНСоюзу цілком оправдано вважалося за „другу метрику" — метрику національну.

Очевидно, що часи змінилися. Сьогодні наша громада своєю зорганізованістю та моральним, культурним та матеріяльним дорібком становить далеко не останню з того „множества", з якого складається „одне" в ЗСА і Канаді. Щобільше, інші етнічні громади в цих країнах можуть нам оправдано позаздрити нашої зорганізованости і нашого доробку. Проте, в нічому не змінилася, а то ще збільшилася вартість тих наших метрик: церковної, яку наша дитина одержала при хрищенні в церкві, та національної, яку становить членська грамота УНСоюзу, вибрана для неї її батьками, бабусями чи іншими кревними і приятелями. Мова про ту „метрикальну" вартість членської грамоти УНСоюзу поза тією іншою практичною вартістю життьового забезпечення, без якого сьогодні ніяка дбайлива людина і родина в ЗСА і Канаді не може обійтись.

Погляньмо коротко на ту істину, що в кожної людини своя доля. Ті наші нащадки, яким з ласки долі судилося виростати і виховуватись у своїй родині та своїй громаді, мають усі передумови на те, щоб вирости на свідомих членів цієї громади. Але не всім судилося однаково, не для усіх доля ласкава.

Припустімо, що дитина опинилася поза рідним оточенням, поза українською громадою, припустімо, що їй довелося виростати у мішаному подружжі, а могло статися і таке, що вона опинилася у сиротинці, що залишилася сиротою у громадському і особистому житті і призабула, чи взагалі їй ніколи не було відомо, звідкіля виводиться її рід, її спадщинний корінь. І саме тоді, коли ця дитина знаходиться у чужому оточенні, коли ж вона самотня, приходить на пору ця спасенна вартість забезпеченевої грамоти УНСоюзу — матеріяльного і морального характеру.

Згадаймо, для прикладу, Студійну забезпеченеву грамоту УНСоюзу. Її матеріяльна вартість велика, бо коли батьки придбали її з днем народження своєї дитини, вона, закінчивши 18 років, отримає від 1,000 до 10,000 долярів, що напевно їй придасться — у фінансуванні студій чи на інші потреби. А якщо ця грамота має додаткове забезпечення платника, тоді на випадок смерти платника вкладок ця грамота звільнена від вкладок і забезпечений студент одержить повну суму забезпечення. Проте, поминаючи матеріяльну вартість грамоти УНС, існує ще один преважливий момент, момент морального „забезпечення" молодої людини. Бо раніше чи пізніше напевно прийде пора, що вона погляне на цю грамоту — і у випадку, коли ця молода людина, яка з цих чи інших причин опинилася оподалік життя української громади, вона застановиться і почне шукати за своїм спадщинним національним коренем, вона зацікавиться, хто були ці батьки чи дідусі, бабусі, кревні чи приятелі, які придбали для неї цю грамоту — і цим самим у ній почнеться її поворот до свого рідного оточення, її розшукування за своїми предками, їхньою історією, їхнім духовим світом. Поглянувши на цю „другу метрику" — у цієї молодої лю-

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

В СПРАВІ НОБЕЛІВСЬКИХ НАГОРОД

Свою статтю про Нобелівські нагороди („Свобода" 20 лютого 1980) д-р Л. Яцкевич кінчає ствердженням, що „на жаль, між досьогочасними нобелівськими лавреатами немає ні одного українського прізвища..." Це правда, коли йдеться про тих, що одержали нагороди. Все ж треба при цьому зазначити, що були заходи в справі признання Нобелівських нагород українцям як недавно, так і давніше.
давнише.

Підписаному відомо, що в 1975 році роблено заходи в справі „нагороди миру" для Валентина Мороза й між тими, що рекомендували його Нобелівському жюрі, були такі видатні політичні діячі, як сл. п. Джон Діфенбейкер і ін. Як відомо, в 1975 р. не признано нікому нагороди миру.

У дальшому відомо, що в 1971 році роблено заходи в подібній справі для Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, безуспішно.

На літературну нагороду пропоновано в 1950-их роках письменника Івана Багряного. Були й інші рекомендації.

Підписаний проводив архівні досліди в Нобелівському архіві в Стокгольмі й виявилося, що першим Нобелівським кандидатом-українцем був Іван Франко в 1916 році. Можливо, що якщо б Іван Франко жив довше, він був би одержав Нобелівську Нагороду в літературі. В 1916 році він був на листі кандидатів на цю нагороду. Він помер 28-го травня 1916 року, перед наданням цієї нагороди.

На Нобелівську Нагороду пропонував Івана Франка д-р Йосиф Застирець у Відні, а підтримав внесок д-р Гаралд Гярне з Успалі. Іншими кандидатами були Анатоль Франс, Ґ. Брандес, Е. Вегарен, Роменн Роллян, О. Бржезіна-Жебаві та кілька інших. Тому, що Франко помер перед наданням цієї нагороди, замість йому, нагороду дано було шведському поетові Вернерові Фон Гайденштам, якого рекомендували Ґ Гавптманн, Ґ. Гран, Б. Гесельман і П. Ґ. Берґ.

В архівах Шведської Академії, де зберігаються акти Нобелівського жюрі, про Франка сказано багато: про його літературну творчість, ідеологію, про його політичну діяльність.

Як усім відомо, Франко був радикальних політичних поглядів. За це він був постійно переслідуваний, арештований і ув'язнений урядовими властями.

Підписаний читав окрему доповідь на тему „Іван Франко і Нобелівська нагорода 1916" на зібранні Міжнародного Товариства ім. Івана Франка 29-го грудня 1979, в Сан Франсіско й вона саме вийшла друком (1980) у серії „Славістика".

Яр. Рудницький

Вінніпеґ, Канада

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ І... ЩО ДАЛІ?

Майже в кожному числі „Свободи" подибуємо рубрику „Успіхи нашої молоді", з якої довідуємося про нових українських професіоналістів. Приємно читати, що наша молодь горнеться до науки, кінчає університетські студії, здобуває фах і робить кар'єру. Це наскрізь позитивне явище з погляду особистого й загального добра.

З дописів „Успіхи нашої молоді" довідуємося про життєписи молодих професіоналістів, про їх студії й зацікавлення, про громадську працю, зокрема в юначих організаціях, про їх позапрофесійні замилування („габбі"). Майже кожний із них завершує студії „кум лявде", або „сумма кум лявде" і здобуває кар'єру чи то у власних підприємствах і приватній практиці, чи займає керівні пости в різних підприємствах й установах. Впарі з тим втішається поважними фінансовими ресурсами.

Одначе тут є одне поважне „але". Після інформаційної нотатки в газеті з фото, нові професіоналісти наче в воду кануть. Ви більше про них нічого не чуєте. Поза винятками вони відсепаровуються від українського громадського життя й тонуть у чужому морі. Ніякої, навіть пасивної участи в громадському житті рідної спільноти не беруть, не діляться з нею своїми знаннями, порадами, вказівками, досвідом, контрактами, не говорячи вже про активну участь у житті спільноти з метою продовжувати, розбудовувати, чи покращувати це життя за місцевими зразками. Не зустрінете цих професіоналістів на українських імпрезах, рідко подибується одне-друге прізвище поміж жертводавцями на загальні цілі, хоч фінансово вони добре ситуовані.

Це неґативне явище й варто, щоб молоді професіоналісти не обмежувалися лише до одноразової вістки про себе в газеті, але щоб в якийсь спосіб, попри свою професійну працю, „дали про себе знати" нашій громаді, теж як її активні члени.

Володимир Барагура

Вудгейвен, Н. Й.

Андрій Даріян Сольчаник

УКРАЇНІКА У ФІЛАТЕЛІЇ

(2)

Час від часу зустрічаємо у філателії, так як і в інших ділянках, явище зарахування українців під поняття росіян. Реакція українських філателістів на цю плутанину допомагає американським колекціонерам краще зорієнтуватись у проблемах Східньої Европи.

І ось у цьому ж „Лінс" із 13-го серпня 1979 року поміщено цікавий лист А. А. Цепурдея із Донецька, в якому він каже, що живе у Південній Україні та бажає кореспондувати із філателістами ЗСА. Редакція подала наголовок до цього листа „Рашен коллектор". Це викликало реакцію і в числі із 10-го вересня 1979 року редакція помістила листа В. Забіяки, в якому він звертає увагу на змішання понять український і російський.

В іншому місці цього числа редакція перепрошує за цю плутанину та відмічує одержання багатьох спростувань в цій справі, зокрема від Богдана Винничка, директора Українського Інформаційного Бюра у Вашінгтоні.

Коли „Лінс" поплутав нас необачно із москалями, тоді вже „Вирлд Койн Нюз" із 4-го вересня 1979 р. тенденційно спрепарував повідомлення Союзу Українських Філателістів і Нумізматиків про авкціон. В оригіналі, висланому до редакції, говорилось про авкціон тільки українських матеріялів, а редактор додав ще й „Саут Раша". В надісланій оповістці була мова про випуски урядів України, а редактор вставив „сепаратіст говермент". У повідомленні назви місцевостей, коли згадувано про місцеві випуски грошей, подано в українській вимові, а редактор змінив на російську: Львов, Моґілев-Подольск та Золочов. Це все виразно вказує на російські впливи у редакції цієї газети. Ці тенденційні поправки викликали гострий протест читачів.

Першу сторінку філателістичного тижневика „Стемпс" із 7-го січня 1978 року прикрашує першоднівка Союзу Українських Філателістів Австрії із офіційною печаткою австрійської пошти, яку вживано 25-го листопада 1977 року. Ця різдвяна печатка показує рисунок церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, Нюйоркського стейту та український напис.

Реклямове оголошення цього тижневика у „Скатс Мантслі Стемп Джорнал" (наклад понад 20,000) включало репродукцію сторінки із Гантерською церквою через одинадцять місяців (вересень 1978 р. - червень 1979 р.) та серпень 1979 р.) і робило нам безкоштовну рекляму у цьому поважному філателістичному журналі, що реєструє нові появи марок, як доповнення до відомого каталогу Ската.

„Ґабріель", місячник ґільди св. Гавриїла в Німеччині, яка займається релігійною тематикою на поштових випусках за почином Союзу Українських Філателістів Австрії.

Ось в числі за січень 1978 року Гельмут Райн розказує про австралійські печатки із 27-го травня 1976 року (св. Борис і Гліб), із 19-го травня 1977 року (ікона св. архангела Гавриїла із села Далів на Лемківщині) та із 25-го вересня 1977 року (Богоматір з церкви св. Варвари у Відні). В числі із травня 1978 року є замітка про австрійську печатку із 25-го травня 1978 року (ікона св. Миколая з Любачева). В числі із жовтня 1979 року Борис Ямінський обговорює австрійську марку з іконою Богоматері із церкви св. Варвари у Відні та три австрійські печатки із українською різдвяною тематикою.

Це все вказує, що українська тематика у філателістичній літературі, це вже не якесь рідке явище.

Поштові випуски (марки, офіційні коверти, поштівки та печатки) можна б розділити на дві групи: українська тематика та марки, пов'язані з Україною. Часом різниця між обома групами затирається і залежно від особистої інтерпретації зацікавленого збирача випуск попадає в одну або другу групу.

Заслугу в цій ділянці треба признати Союзові Українських Філателістів Австрії, стараннями якого рік-річно австрійська пошта вживає офіційні печатки з української тематикою.

Із останнього часу (1978-79) відмічуємо такі печатки: Відень 25-го травня 1978 року — 14-ий Зонненцуґ із рисунком св. Миколая з Любачева ХУ ст.) тер музею у Львові; Айзенштадт 2-го грудня 1978 року — Різдво із рисунком новонародженого Ісуса; Айзенштадт 2-го грудня 1978 року — Різдво із рисунком колядників-бандуристів; Відень 24-го травня 1979 року — 15-ий Зонненцуґ з рисунком Богоматері з Дитятком із церкви св. Варвари у Відні; Відень 30-го листопада 1979 року — церква св. Варвари у Відні; Відень 1-го грудня 1979 року — портрет проф. Андрія Гнатишина та різдвяний напис; Відень 2-го грудня 1979 року — Богоявлення із церкви св. Варвари у Відні та різдвяний напис.

Старанням цього Союзу на цьогорічній різдвяній марці Австрії репродуковано українську ікону Різдва Христового, що її виконав Мойсей Суботник біля 1775 року для церкви св. Варвари у Відні.

Українську тематику зустрічаємо теж на цьогорічній різдвяній серії островів Тиркс та Кейкос із 19-го жовтня. Одноцентова марка зображує ікону св. Миколая із церкви св. архангела Михаїла в селі Прикра. Шістдесятп'ятцентова марка відтворює ікону Христа Пантократова із церкви в селі Трокани. Обидві ікони із ХУІІ ст. Цікаво, як українські ікони попали до різдвяної серії цієї країни.

У серії культурних діячів, виданій Польщею 1-го листопада 1978 року, знаходимо деякі постаті, пов'язані з Україною. Войцех Богуславський (1757-1829), польський театральний діяч. За його ініціятивою створено театр у Львові. Олександер Фредро (1793-1868), дідо по кужелі нашого Митрополита Андрія Шептицького, польський драматург народжений у селі Сухорів біля Ярослава. Жив він та помер у Львові. Юлій Словацький (1809-1849), польський поет, народжений у Крем'янці; дав він ряд творів із українською тематикою. Адам Міцкевич (1798-1855), польський поет, у творах якого „Пан Тадеуш" та „Сонети Кримске" знаходимо українські мотиви. Ґабрієля Запольська (1857-1921), письменниця та драматург, роджена в селі Киверцях на Волині. Виступала на сцені львівського театру.

На марці Польщі із 10-го листопада 1978 року бачимо коня Пржевальського, існування якого ствердив Микола Пржевальський (1839-1888). Його далеким предком був український козак К. Паровальський.

Польського короля Стефана Баторого (1533-1586) знаходимо на марці Польщі із 12-го березня 1979 року. Він продовжував організацію реєстрових козаків та заснував козацький шпиталь у Трахтемирові.

Микола Кибальчич (1853-1881) народився у місті Коропі на Чернігівщині. Брав він участь у атентаті на царя Олександра II та був засуджений на смерть. У смертній камері він склав схему першого у світі реактивного літального апарату. З нагоди 125-річчя його народин совєтська пошта видала дві коверти (31-го травня та 24-го липня 1978 р.). На першій читаємо: „Русский революционер, народоволец, изобретатель". Тут бачимо ще один доказ російсько-совєтського шовінізму. Досі ще не було випадку, щоб на совєтському поштовому випуску названо якогось науковця „українським". Хоча на випусках совєтської пошти їх немало, але завжди їх окреслюють як „совєтські" чи то „російські", бож чи могли б російсько-совєтські поневолювачі дозволити, щоб світ дізнався про... українських науковців.

Відомий конструктор літаків і гелікоптерів Ігор Сікорський (1889-1972) народився у Києві в родині лікаря Івана Сікорського (1842-1919). Він студіював у Київській політехніці (1908-11 рр.) і вже під час студій побудував два гелікоптери. Його та гелікоптер із 1913 року накреслено на марці Нікараґуа із 29-го вересня 1978 р. і Сікорського та гелікоптер із 1939 року зображено на марці Руанди із 30-го жовтня 1978 року. Врешті на марці Заїр із 28-го грудня 1978 року є його гидропляп С-42Б.

На совєтській марці із 10-го серпня 1978 року видніє літак К-5 проєкту Константина Калініна (1889-1940). Калінін довгі роки працював в Україні і там збудував цього типу літак.

Інший конструктор літаків в Україні — це Олег Антонов (народжений 1906 р.). Його АН-28 літак бачимо на марці Совєтського Союзу, виданій в 1979 році.

Космонавта Гречка — українця накреслено на совєтській марці із 15-го червня 1978 року та Чехо-Словаччини із 2-го березня 1979 року. На цих обох марках є ще й другий космонавт українець Романенко.

(Закінчення на стор. 3)

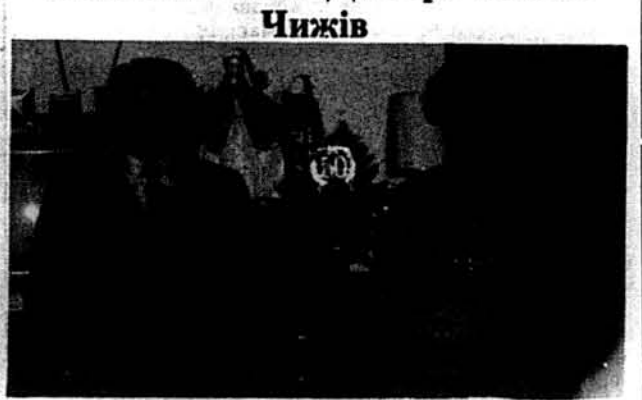
СТАТИСТИЧНІ ДАНІ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ ТА ПОЖЕРТВ ДО УНФОНДУ ЗА 1979 РІК

Місцевість	Голова Відділу	Референт УНФонду	1979	1978
Філядельфія, Па.	д-р П. Стерчо	Д. Ткачук, П. Тарнавський, М. Нич, І. Скочиляс	16,383.00	12,947.50
Чікаґо, Ілл.	д-р М. Харкевич	В. Бражник, інж. С. Ґоляш П. Марчук	15,657.00	12,470.00
Ню Йорк, Метр.				
Мангеттен, Бронкс, Асторія	інж. Е. Івашків	Я. Оберишин, К. Василик, М. Хоманчук, Л. Пришляк	11,472.00	9,073.00
Бруклін	Б. Карась	д-р М. Зарицький, І. Макар	1,942.00	2,058.00
Озон Парк	Р. Крупка	І. Безубяк	1,080.00	1,665.00
			14,494.00	**12,796.00**
Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж.	проф. М. Цяпка	К. Гречак, В. Химера, В. Боярський	8,645.00	7,125.00
Південно-Східній Мічиґен	інж. Б. Федорак	д-р В. Рижий	7,540.00	7,490.00
Боффало, Н. Й.	В. Шарван	В. Пристайко	4,366.00	4,628.00
Джерзі Ситі, Н. Дж.	д-р Е. Котик	С. Миколишин	2,290.00	2,125.00
Укр. Народний Союз			2,000.00	2,000.00
			4,290.00	**4,125.00**
Рочестер, Н. Й.	Р. Куціль	І. Боднар	3,785.00	3,455.00
Йонкерс, Н. Й.	М. Сидор	С. Гаврилюк, Л. Кокодинський	3,495.00	2,105.00
Клівленд, Огайо	д-р Б. Футей	Р. Возняк, мґр В. Ліщинецький	3,426.00	3,648.00
Гартфорд, Конн.	Б. Крупа	В. Мерещак	3,200.00	3,125.00
Ню Гейвен, Конн.	д-р М. Снігурович	І. Стратичук,	3,090.00	2,970.00
Вашінґтон, Д. К.	Т. Царик	інж. Б. Демчишин	2,760.00	2,443.00
Сиракюз, Н. Й.	д-р О. Ґудзяк	М. Зарічний	2,635.00	2,600.00
Бостон, Масс.	інж. К. Гусак	С. Кайко	2,390.00	2,280.00
Янгставн, Огайо	В. Прокопик	І. Ліщак	2,390.00	1,995.00
Фльорида	О. Граб, Т. Максимович Ю. Іваськевич	А. Угляр, М. Болюх, М. Ракуш	2,360.00	2,326.00
Пассейк-Берген Пов., Н. Дж.	адв. К. Ваньо	І. Блиха, В. Марущак	2,340.00	4,515.00
Лорейн, Огайо	В. Влашин	С. Шуя	1,920.00	2,190.00
Болтімор, Мд.	Б. Саламаха	Т. Попович	1,790.00	1,875.00
Детройт, Міч. Метрополіт.	д-р А. Жуковський	І. Лотоцький	1,691.00	1,440.00
Елізабет, Н. Дж.	М. Пінковський	М. Хитра	1,565.00	1,460.00
Мілвокі, Віск.	А. Дорошенко	Г. Черінь	1,535.00	1,638.00
Вілімантик, Конн.	В. Шулевський	М. Плеш, Ходнович, А. Швед	1,480.00	1,340.00
Міннеаполіс, Мінн.	мґр Л. Менжега	М. Каркоць, П. Воробій	1,446.00	1,852.00
Фенікс-Арізона	В. Чопівський	М. Бурда	1,429.00	457.00
Каліфорнія	М. Медвідь, О. Сидорак	В. Лесюк, Я. Блищак	1,406.00	1,843.00
Повіт Делавер, Па. /Честер/	В. Пастушек	Е. Лесик	1,375.00	1,572.00
Ютика, Н. Й.	Б. Рабій	інж. Я. Яцковський	1,305.00	1,255.00
Повіт Нассав, Н. Й.	С. Небожинський	М. Курчак, І. Пакош	1,230.00	1,540.00
Кергонксон, Н. Й.	М. Василик	І. Кульчицький	1,191.00	585.00
Бріджпорт, Конн.	В. Пелещук	В. Сусла	1,125.00	1,225.00
Гемонд, Інд.	В. Шевців	О. Луцик	1,085.00	1,225.00
Вотервліт, Н. Й.	М. Філь	П. Шевчук	1,082.00	885.00
Колчестер, Конн.	Б. Качоровський	М. Коцур	1,050.00	773.00
Коговз, Н. Й.	С. Поповський	Р. Мацюк	1,020.00	1,027.00
Піттсбурґ, Па.	А. Никончук		1,007.00	1,278.00
Трой, Н. Й.	М. Бобеляк	І. Удич	1,005.00	1,170.00
Денвер, Кол.	д-р Б. Винар	Я. Стецюк	987.00	100.00
Оборн, Н. Й.	М. Пінчак	Д. Голяк	930.00	1,065.00
Аллентавн, Па.	д-р А. Кіпа	С. Колодруб	770.00	540.00
Амстердам, Н. Й.	С. Свідерський	М. Кривулич	760.48	819.00
Картерет, Н. Дж.	В. Янів	Кушнір	740.00	482.00
Бінґгемтон, Н. Й.		В. Гірний	720.00	760.00
Кентон, Огайо		І. Іваницький	710.00	645.00
Повіт Морріс, Н. Дж.	М. Грегорович	д-р І. Пелех	700.00	965.00
Редінґ, Па.	С. Кілик	С. Івасечко	685.00	600.00
Елмайра, Н. Й.	В. Корчинський	В. Костів	680.00	560.00
Ню Бронсвік-Бавнд Брук, Н. Дж.	Г. Добуш	В. Хомут	647.00	660.00
Вісконсин Деллс, Віск.		І. Шагай	640.00	415.00
Омага, Неб.	О. Продивус		610.00	630.00
Трентон, Н. Дж.	А. Галайдіда		600.00	695.00
Саммервілл-Менвілл, Н. Дж.		В. Матіїв, М. Захарко	570.00	620.00
Кентакі — Стейт			555.00	465.00
Ню Бріттен, Кон.	В. Глова	С. Рочняк	533.00	—
Вілмінгтон, Дел.	д-р О. Слюзар	І. Книгницький	521.00	670.00
Гюстон, Текс.	М. Данилик	Л. Бемко	512.00	345.00
Байон, Н. Дж.	М. Сірий		382.00	625.00
Канзас і Мізурі	Н. Музика	О. Мельниченко	340.00	295.00
Аліквіппа, Па.		Е. Матіяш, В. Служинський	220.00	—
Перт Амбой, Н. Дж.			192.00	—
Акрон, Огайо	С. Москалюк		190.00	360.00
Кемден, Н. Дж.	інж. М. Ромах		115.00	196.00
Норвіч, Конн.	А. Горохівський	Г. Укарма	100.00	160.00

ТАБЕЛЯ ВПЛИВІВ ДО УНФОНДУ ЗА ЧАС ЙОГО 30-ЛІТНЬОГО ІСНУВАННЯ

1950-51	$ 102,215.74
1951-52	128,963.79
1952-53	136,268.97
1953-54	117,031.88
1954-55	93,449.94
1955-56	94,902.42
1956-57	86,390.92
1957-58	69,110.34
1958-59	64,572.17
1959-60	75,582.67
1960-61	70,804.31
1961-62	58,765.09
1962-63	67,103.29
1963 — 9 місяців	58,477.61
1964 — 9 місяців	54,151.63
1965	83,279.04
1966	85,302.29
1967	82,194.02
1968	90,207.31
1969	89,626.82
1970	95,070.55
1971	105,584.91
1972	107,337.04
1973	110,979.76
1974	114,472.09
1975	131,346.09
1976	142,169.00
1977	154,609.75
1978	160,231.11
1979	166,623.64

Золотий ювілей Дмитра і Анни Чижів

Ювілятп — Дмитро і Анна Чижі

Восени минулого року панство Дмитро і Анна Чиж святкували свій Золотий ювілей.

Їхні діти та ближчі і дальші знайомі вщанували Золотий ювілей п-ва Чижів бенкетом, що відбувся 10-го листопада м.р. у залі Українського Народного Дому в Байон, Н. Дж.

Бенкет був попереджений Божественною Літургією в намірені Ювілятів, що її відслужив в Українській Католицькій Церкві Успення Пресвятої Богородиці о. ігумен Максим Марків.

При вході на залю вітали Ювілятів хлібом і сіллю їх дочка Галина і родич Василь Вінтонів, а присутні – оплесками.

Про п-ва Чижів родинне село Солуків, Долинського повіту і про перебіг бурхливого життя Ювілятів розповів присутнім їх родич Василь Вінтонів, який теж проводив порядком вечора.

В своїх словах пан Вінтонів згадав про побут Ювілятів на рідній землі, про їх виїзд і буття в Німеччині та про приїзд і життя тут в Байоні.

Бенкет Золотого ювілею залишиться для всіх присутніх приємною згадкою надовго і довго не згасне відгомін грімкого „Многая літа". Дмитро і Анна Чижі є членами УНСоюзу у 213 Відділі в Байоні.

Н.Н.

Надія Комарницька...

(Закінгення зі сгор. 1)

в Американських коледжах і університетах.

Надія Комарницька-Мек Коннел теж повністю включилася в українське церковне і громадське життя Феніксу. Вона навчає української мови в школі українознавства, бере активну участь у щорічному церковному фестивалі; в свій час допомогла заснувати 3-ій Відділ Союзу Українок Америки та стала його активною членкою. Її мати Ірена є теж членкою цього Відділу.

В часі свого побуту у Вашінґтоні, поробила заходи разом зі своїм чоловіком Робертом і внесла резолюцію до Конґресу відносно акту 22-го січня, що і є записане в Конґресових Рекордах.

Пані Надія, як активна членка Республіканської партії, при кожній нагоді пропаґує українську справу.

Репрезентант стейту Арізона, подаючи вістку про найменування на цей важливий пост, дописав свою замітку, в якій сказав, що він знає пані Мек Коннел вже декілька років і вважає, що з огляду на її політичний досвід, на її відмінне знання законодавства і добру співпрацю з членами Законодавчої влади стейту, на її працьовитість і відданість справам, не можна було зробити кращого вибору на цю позицію.

Щиро ґратулюємо нашій союзянці та бажаємо їй якнайкращих успіхів у так корисній праці для добра української громади.

Пані Надія є також членкою 488-го Відділу УНСоюзу у Феніксі.

УКРАЇНІКА У ФІЛАТЕЛІЇ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Індустрійні споруди Дніпропетровська знаходимо на марці Угорщини із 26-го червня 1979 року.

Колишній прем'єр-міністер Ізраїлю Ґольда Меїр (1898-1978), що народилась в Україні є на марці острова Санта Люсія із 28-го травня 1979 року.

Велику інформаційну роботу про Україну виконують збірки із українською тематикою на філателістичних виставках. Такі виставки відвідують тисячі людей тисячі людей і оглядають цікаві їм експонати, особливо нагороджені.

Джеймс Мазепа часто виставляє збірки марок України та одержує за них нагороди.

А. Д. Сольчаник підготовив збірку „Математично-природничі науки та техніка із українськими пов'язаннями" і виставляв її на декількох виставках: БАЛПЕКС '77 у Балтіморі, Мер., (бронзова нагорода); СЕНАД '77 у Філядельфії, Па., (бронзова нагорода); СЕПАД '78 у Філядельфії (бронзова та срібна нагороди); НОДЖЕКС'78 в Елізабеті, Ню Джерзі. (золота та найкраща в тематичній секції нагороди); НЕЙПЕКС'79 у Вашінґтоні, Д. К.,(бронзова нагорода).

Збірка виповняє 160 сторінок і звертає увагу при допомозі філателістичного матеріялу та відповідних пояснень на науковців та технологів, пов'язаних із Україною (національність, народження, студії, праця і т. д.). Вона складається із 12 розділів відповідно до наукових дисциплін.

Коли наші філателісти ще час до часу пишуть до наших чи неукраїнських журналів, тоді справа участи у філателістичних виставках стоїть у нас доволі погано, бо поза декількома вимками в останніх двох роках (1978-79 рр.) ніхто нічого не виставляв.

Цей огляд може ствердити, що українська тематика у філателії постійно виринає та вносить свою цеголку у ділянку інформування про Україну.

Замість квітів на могилу
бл. п. Александри Сенюти
нашої Дорогої Тети
складаємо 50.00 долярів
на Фонд Катедр Українознавства в Гарварді.
Омелян і Емілія ПЛЕШКЕВИЧІ

Відійшли у Вічність достойні, заслужені Побратими-Гетьманці
ЕВГЕНІЯ ІЛЬЧИШИН, МИХАЙЛО МЕЛЬНИКОВИЧ, ОЛЕНА ЮРКІВСЬКА
Замість рож-троянд складаємо 100.00 долярів
на Науковий Інститут Вячеслава Липинського.
ПРИЯТЕЛІ ГЕТЬМАНСЬКОГО РУХУ

12-го ЛЮТОГО МИНАЄ 1-ий РІК,
а 1-го БЕРЕЗНЯ 6-ий
відколи відійшли від нас у Вічність
наші Найдорожчі БАТЬКИ
бл. п.
БОГДАН і СОФІЯ ДУМАНОВСЬКІ
З приводу цих болючих та незабутніх річниць, о. ОСИП ПАНАСЮК відправить
ЗАУПОКІЙНУ СВЯТУ ЛІТУРГІЮ
в суботу, 16 лютого 1980 р., о год. 9-ій ранку
в церкві св. Ів. Хрестителя у Виппані, Н. Дж.
За молитви вдячні —
діти: ЛЮБОМИР й ІРИНА з Родинами

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
сл. п.
Д-ра РОМАНА ВЕРЕСА
буде відправлена
СВЯТА ЛІТУРГІЯ з ПАНАХИДОЮ
у вівторок, 19 лютого 1980 р., о год. 8-ій рано
в соборі свв. Володимира й Ольги
в Чікаґо, Ілл.
До численної участи в цих жалобних молінних запрошують:
РОДИНА
УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ
І СУСПІЛЬНА ОПІКА

Об'єднання Мистців Українців в Америці
з сумом повідомляє своє Членство і Громадянство,
що дня 22-го січня 1980 року, ненадійно, відійшла у Вічність
бл. п. ІРИНА ФЕДЕНИШИН
МИСТЕЦЬ-МАЛЯР,
член Об'єднання Мистців.
Опечаленій Родині Покійної, складаємо вислови глибокого співчуття.
ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!
Управа ОМУА

СВЯТА СОФІЯ — РЕЛІГІЙНЕ ТОВАРИСТВО УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ в ЗСА
складає глибокий поклін
ЇХ СВЯТОСТІ
ПАТРІЯРХОВІ ЙОСИФОВІ І
Голові Помісної Української Католицької Церкви, Основоположникові і Голові Товариства Свята Софія
в ДЕНЬ УРОДИН
та бажає
Многих Божих Ласк, здоров'я, сили духа і тіла.
Нехай Всемогучий і Добрий Господь кріпить ВАШУ СВЯТІСТЬ
та допоможе об'єднати в помісності та закріпити Патріярхат Української Католицької Церкви на майбутні віки.
ЗА ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ:
Д-р РОМАНА НАВРОЦЬКА (заст. голови) — Д-р ЛЕОНІД РУДНИЦЬКИЙ (секретар)

Правнича Комісія Історично-Філософічної Секції НТШ та Товариство Українських Правників у ЗСА
запрошують Українське Громадянство до участи в
ТРЕТЬОМУ ЦИКЛІ ПРАВНИЧИХ ДОПОВІДЕЙ
які відбудуться в цьому році в наступні дні:

1. Середа, 20-го лютого 1980 — „ПРОБЛЕМА Т. ЗВ. „ВОЄННИХ ЗЛОЧИНЦІВ" — Д-р АСКОЛЬД ЛОЗИНСЬКИЙ.
2. Середа, 19-го березня 1980 — „КАРПАТСЬКА УКРАЇНА І МАДЯРЩИНА в аспекті історично-політичному від X до XX вв.". Д-р ВІНКЕНТІЙ ШАНДОР зреферує деякі розділи з готової до друку книжки на цю тему.
3. Середа, 23-го квітня 1980 — „ЧЛЕНСТВО УКРАЇНСЬКОЇ ССР В ОРГАНІЗАЦІЇ ОН в історичному і правному аспектах" — доповідає Д-р ІГОР ВИТВИЦЬКИЙ.
4. Середа, 21-го травня 1980 — „МІЖНАРОДНЕ КАРНЕ ПРАВО І ПОГРОМ АМБАСАДИ" — Д-р ІВАН НОВОСІВСЬКИЙ.
5. Середа, 18-го червня 1980 — „У 50-РІЧЧЯ СМЕРТИ ПРОФ. РОСТИСЛАВА ЛАЩЕНКА, видатного історика українського права" — доповідь Проф. Д-ра ЯРОСЛАВА ПАДОХА і спомини про батька сина Олега Лащенка.

Доповіді будуть відбуватися
у великій залі ПЛАСТОВОГО ДОМУ в Ню Йорку
при 144 Друга Авеню, на 2-му поверсі
від год. 6-ої до прибл. 8:30 веч.
Вступ вільний. Проситься про численну участь.
ЯРОСЛАВ ПАДОХ, голова НТШ — ВОЛОДИМИР САВЧАК, голова ТУП

НА ЗАХІД ДІСТАЛИСЯ...

(Закінчення зі стор. 1)

— Тепер уже нема чого боятися. Для того, щоб мене розстріляти, їм вистачить і того, що я зробив на Горстрою. А зараз я вже нічого не боюся, хібащо бездіяльности. Чим більше їм дошкулю, тим легше буде вмирати..."

* * *

„... — Куди ми їдемо? пошепки питає мене Стригін.

Я оглянувся; конвой не зробив зауваження.

— Бачу тільки Шмітиху, — відповідаю.

Їдемо далі. Я знову оглядаюся, і знов — Шмітиха, тільки вже більша, грізніша й ближче нас. Далі машина зробила поворот, другий. Я оглянувся і — знову Шмітиха.

Норильськ розташований поблизу трьох гір, як от Ведмежа гора або Ведмежка, гора ім. Шмідта або Шмітиха і третя — Зуб-гора

Гора ім. Шмідта зазнала найсумнішої слави через те, що біля її підніжжя розляглося величезне кладовище, чи точніше місце закопання трупів норильських в'язнів. Слово Шмітиха стало синонімом смерти. Так: піти під Шмітиху означало вмерти; я тебе під Шмітиху зажену — я тебе вб'ю і т. п.

Закопування трупів під Шмітихою відбувалося в такий спосіб: коли вмирає в'язень, його роздягають, роблять розтин і — в дерев'яний бушлат, в якому вивозять за вахту. На вахті конвой перевіряє трупа і, для більшої певности, пробиває шворнем череп. Після такої ретельної перевірки трупа вже везуть просто під Шмітиху..."

* * *

„... — Ну! Де був? Говори!...

А далі я, вояк Червоної армії, й беру участь у найбезглуздішій в історії людства війні, де з обидвох сторін мільйони людей накладають своїми головами не за себе, а за утвердження свого власного гніту; не за життя, а за свій власний спосіб самовинищення; не за демократію, а за свій власний тип тюрем і концтаборів; не за народ, а за його великих тиранів-вождів та їх кривавий диктат!.."

* * *

„Норильськ проте не заражував волю; він був тільки провісником тих великих змін в суспільній свідомості й психології радянських людей, які неминуче приведуть до переходу нашого суспільства від тиранічної диктатури до найгуманнішої в світі демократії!"

* * *

„Короткий запис спогадів" Є. Грицяка появиться окремою книжкою ще цього року у В-ві „Смолоскип" ім. В. Симоненка.

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ...

(Закінчення зі стор. 1)

Посадник м. Сиракюзи Лі Александер (посередині коло щоглн прапорів) підписує Проклямацію Дня Української Незалежности. (Зліва): д-р Олександер Ґудзяк, о. Богдан Кінь, Лідія Войтович; (справа): о. Іван Данилевич, Зиновій Карпишин, Петрусь Голь і Леся Луцишин.

яким пощастило видістатись із дому неволі у вільний світ, вказують, що український народ бореться не за зміну режиму, не за зміну ярма із червоного на біле, але за повну Суверенність і Соборність своєї Держави. Московська колоніяльна імперія незалежно, на який кольор помальована, мусить бути зліквідована, бо свобода людей і народів — це дар Божий, яким торгувати не вільно! За своє, сповнене оптимізмом, слово промовець одержав признання із залі виповненої слухачами довготривалими оплесками.

Милий для зору і слуху був виступ великої групи малят „Рідної Школи", які при фортепіяновому супроводі своєї учительки Марусі Качмар відспівали пісні „Світить місяць", „Мово рідна, слово рідне", та „Гей там на горі Січ іде". Цей барвистий виступ рідношкільних малят закінчили деклямацією вірша Б. Бори „Воля" Софійка Бутенко й Оксанка Дупляк.

У збірній рецитації вірша „Славні Роковини" виступили пластові юначки Маруся Бачинська, Олеся Бутенко, Аня Прибила, Міся Корбет і Роксана Сидорович. Відомі у нашій громаді й поза нею пластові бандуристки Леся і Таня Гурські, при співучасті Михайла Халупи з сусіднього Оборну, відіграли на бандурах дві інструментальні композиції в аранж. Г. Китастого „Буковинка" і „Полечка", а разом з юначками Олею і Вірою Жовніренко та Ромою Прибилою відспівали „Марш Україна", сл. І. Багряного, муз. Г. Китастого.

Знана місцевому загалові декляматорка п-ні Ніна Новохатько віддеклямувала по-мистецьки вірш Юрія Клена „Стара імперія". Її поява у гарному стилізованому українському строї викликала ще й зорові милі враження.

Монтаж віршів на „22 Січня" виконала пластова молодь у складі: Леся Гурська, Рома і Богдан Прибили, Христя Дмитришин, Микола Підгородецький і Юрко Войтович, при музичному акомпаньяменті Тані Гурської. Всі вони деклямували вивчені вірші з глибоким зрозумінням, а зокрема Юрко Войтович виказав драматичний хист у передачі вірша В. Симоненка „Де зараз ви, кати мого народу".

Концерт закінчив повторний виступ хору „Сурма", який відспівав „Живи, Україно" сл. Олеся, муз. М. Гайворонського, та „Геть, вороги з України", сл. і муз. А. Гнатишина.

Відспіванням національного гимну закінчено це наше вміло організоване і по мистецьки виконане святкування.

Успіх у відзначенні цього нашого найбільшого національного свята у великій мірі треба завдячувати молодій диригентці хору „Сурма" — Марусі Качмар, яка як диригентка церковного хору щойно пару тижнів тому перебрала диригентуру мішаного хору „Сурма". Вона має справжній музичний талант. Диригуючи хором, вона сама з ентузіязмом співає і сама теж акомпаньює на фортепіяні (як для дитячого хору), вміє держати вже відносно немалий хор у дисципліні. Всіма цими здібностями вона дає запоруку, що громада надалі не буде мати проблем у складанні програм наших громадських імпрез.

НАША ДРУГА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

дини мусить прийти процес національного усвідомлення і від цієї хвилини в неї почне формулюватися думка, що український народ і вона — це одність.

Висновок ясний і логічний: як першим обов'язком батьків є охристити свою дитину в церкві, так і другим обов'язком є придбати для неї цю „другу метрику", в Українському Народному Союзі.

Америка пошле...

(Закінчення зі стор. 1)

прибути в Арабське море в середині місяця березня; там вони увійдуть в склад діючих американських морських з'єднань, які складаються з авіоматок-кораблів „Німітца" і „Коралового моря" та їхніх супровідних і допоміжних суден, що тепер стоять на якорі в Арабському морі на південь від Ірану.

Це будуть перші американські морсько-наземні сили в цьому обширі від часу закінчення Другої світової війни.

Офіційні речники Уряду застерігаються, що постанова вислати ці з'єднання в Арабське море не пов'язана з долею 50-ти американських закладників у Ірані, які в неволі вже понад сто днів.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 24-го ЛЮТОГО 1980 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні збори Т-ва Орлик 27-ий Відд., о год. 1:15 по пол., в залі школи св. Ів. Хрестителя при Санфорт і Айві вул. Проситься чл. прибути. — В. Сенежак, предс., Л. Олесницька, секр.